

3. И мнози паче вѣрвоаша въ него за слово ѿглаголюемо. Женѣ же глаголаху, ѿкъ не ктому за твою вѣрѣмъ вѣрѣмъ: сами бо слышахомъ, и вѣрѣмъ, ѿкъ сѣи есть воистиннѣ спасеніе мѣру, Христосъ. ст. 41—42.

ИЗЪЯСНЕНІЕ.

а). Сихаръ былъ градъ Самарійскій, въ него живѣла прѣстѣ Иаковъ, отъ като дошѣла изъ Месопотаміѣ. Подиръ разореніе-то на Самаріѣ считалася (Сихаръ гр.) столица на тѣхъ землѣхъ, и нароченъ— Нѣаполь; а послѣ Римляне-ти като населени нѣколко отъ свои-ты прѣселници въ него, тога получилъ имя— Флавіа Цезарева; изъ сѣга той сѣ называва Неплуге.

б). Иаковъ, когато сѣ вѣршѣла изъ Месопотаміѣ съ жени-ты и дѣца-та си, купилъ близо до Сихаръ нѣкоя часть—землѣхъ, за да сѣ засѣли въ неѣхъ, и ѣхъ отдалъ послѣ на сына си—Иосифа въ наследіе. Спорѣдъ-това Иосифъ когато умиралъ въ Египетъ повелѣлъ да принѣсѣтъ кости-ты мѣ въ Сихемъ или Сихаръ, като въ свое отечество, което мѣ вѣ обѣщано отъ баща мѣ.

в). Былъ шестой часъ; той сѣ вѣрон отъ изгрѣбаніе сѣлечено, и показѣвалъ въ Палестинѣ-тѣ само-то пладне: зачото въ тѣхъ стрѣхъ сѣ находи равнѣденствіе, и день-тѣ сѣ сѣстон отъ дванадесѣть часѣве (сахаты).

г). Иудеи-ты и Самаряне-ти имали различіе въ Богопочтаніе-то, и находилисѣ въ такъжѣ непримирителнѣхъ враждѣхъ помѣжду-си, чтото един отъ другы не искали да земать ни аденіе, ни пнтіе. Спорѣдъ-това Сама-